

MARTYN VAN BEEK
DE STRIJDEERS
VAN TA'AB
THRILLER

© 2012 Uitgeverij Het Boekenschap

De strijders van Ta'ab, eerste druk

Meer informatie over dit boek en bestellen van extra exemplaren: www.destrijdersvantaab.nl

www.hetboekenschap.nl

Auteur: Martyn van Beek

Redacteur: Alexandra Smith

Internet: Helma Folman-Ten Pas

Kaart Dubai en ontwerp omslag: Ypsilon Productions

Foto's omslag: Studio Piet Pulles - Jeroen Pulles, met dank aan: HG Leather Creations en Yasin Aksoy

Druk: Grafistar, Lichtenvoorde

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. De uitgever en auteur zijn niet aansprakelijk voor enige schade, voortvloeiend na het lezen van dit boek. Gelijkenissen met bestaande personen berusten volledig op fictie. Alle rechten voorbehouden.

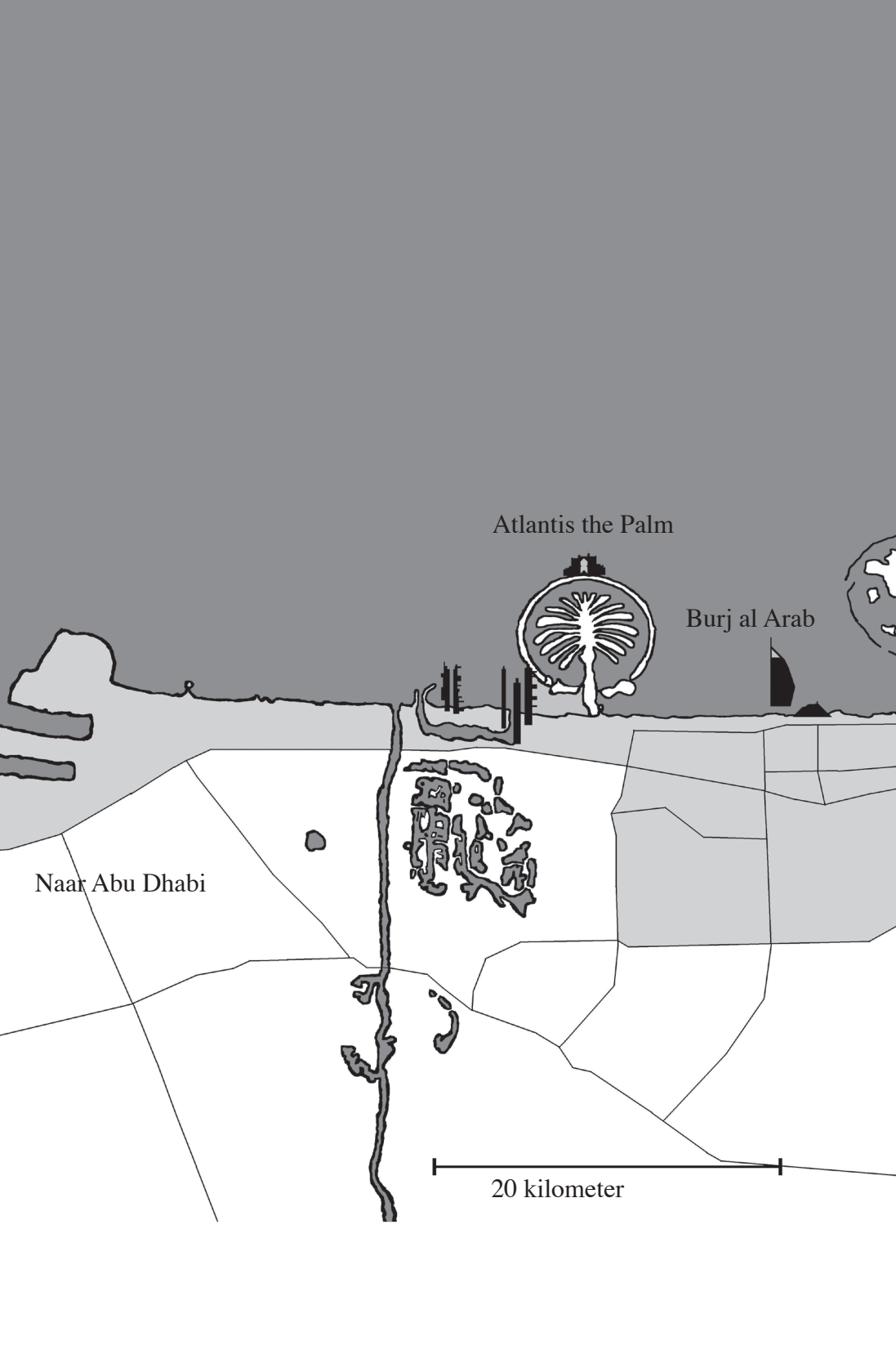
NUR 332

ISBN 978-94-90085-209

Martyn van Beek

De strijders van Ta'ab

Het Boekenschap

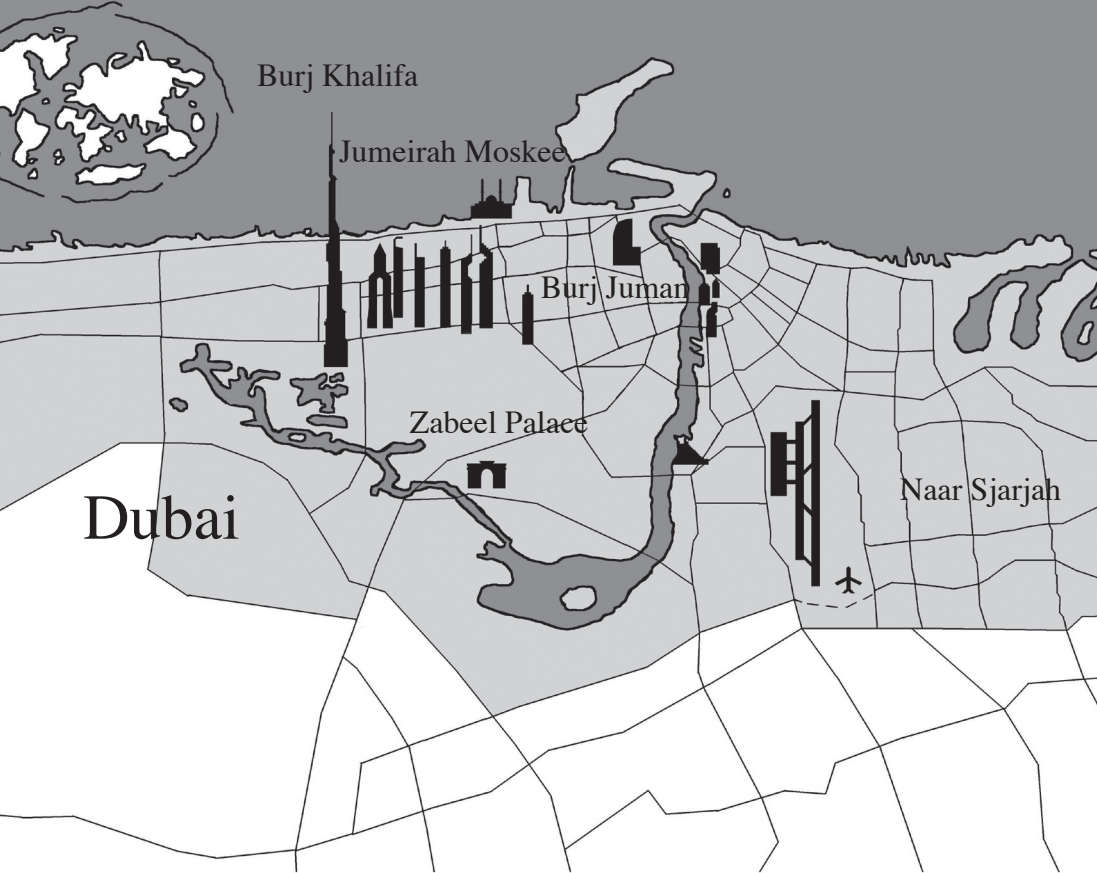

Atlantis the Palm

Burj al Arab

Naar Abu Dhabi

20 kilometer

Burj Khalifa

Jumeirah Moskee

Burj Juman

Zabeel Palace

Naar Sjarjah

Dubai

Het was geen water naar de zee dragen, maar zand. Zweet parelde op zijn voorhoofd. Met een ferme haal veegde Jaipal Ratul het weg. De enorme machine die hij bestuurde, hakte blokken uit het gesteente van de mijn. Later zouden vrachtwagens deze stenen naar het strand brengen, om ze vervolgens tientallen meters uit de kust zorgvuldig overboord te kiepen. Navigatiesatellieten maakten het de werklieden makkelijker om deze klus tot op de centimeter nauwkeurig te klaren. De stenen vormden de basis voor een kunstmatig eiland in de zee, in de vorm van de continenten. Er lagen al twee eilanden in de vorm van een palmboom, maar voor de Arabieren was dat niet genoeg. De dollars moesten met miljarden naar deze troosteloze woestijn worden gebracht. De allerrijksten der aarde kochten een stukje wereldbol en zetten daar een villa neer, als hét statussymbool van rijkdom en succes.

Voor Jaipal en vele anderen vormde het werk een dankbare inkomstenbron. Samen met zijn broers en neven was hij hier neergestreken om geld te verdienen, net als duizenden landgenoten en burgers uit de buurlanden van zijn vaderland. In vergelijking met de idioot hoge prijzen die werden betaald aan westerse aannemers, kreeg hij een hongerloontje. Maar het was meer dan hij thuis in India zou verdienen. Daar was helemaal geen werk, en wat hij nu deed was heel wat beter dan niets doen. Als zijn twaalfurige werkdag erop zat, keerde hij samen met de andere werknemers terug naar het kamp. Ver uit het zicht van de toeristen was het niet meer dan een stuk woestijn, volgebouwd met kleine, lelijke betonnen hokjes zonder airconditioning. In deze ovens sliepen ze met zijn vieren, en in de centrale keuken van het complex konden ze twee keer per dag iets ondefinieerbaars te eten krijgen.

Dit leven leidde Jaipal nu al vijf lange jaren. Nu het project bijna gereed was, zouden ook zijn inkomsten opdrogen. Dat was echter slechts één van de vele zorgen die dagelijks door zijn hoofd spookten. Hij probeerde deze gedachten uit te bannen, want hij wist dat dit niet het juiste moment was om een oplossing te bedenken. Met een zucht zette hij de machine routineus weer in beweging. De enorme boorkop priemde zich met veel kabaal in het gesteende, een handeling die zich telkens opnieuw met het grootste gemak leek te voltrekken. Al snel dwaalden zijn gedachten af. Het was al lang geleden dat hij zijn vrouw had gezien.

Haar aanstekelijke lach kon hij zich slechts met moeite herinneren en zijn twee zonen zouden hem misschien niet eens meer herkennen. Ze waren opgegroeid met een vader die ze alleen kenden van de foto's die hij af en toe opstuurde. Jaipal verlangde naar huis. Gelukkig zou het nu niet lang meer duren; een ticket naar zijn vaderland kostte een paar maandsalarissen en dat geld had hij bijna bij elkaar.

Een luide knal deed hem opschrikken uit zijn gedachten. Zijn blik speurde de donkere omgeving af en hij zag hoe zijn collega opnieuw een steen tegen de onbreekbare voorruit van de machine gooide. Snel schakelde hij de motor uit en zette zijn gehoorbeschermers af. De doodse stilte die daarop viel, vormde een schrill contrast met het geweld van een paar tellen daarvoor.

‘Wat is er, Dhawal?’

‘Kijk dan naar de stenen, ze zijn anders! Waar zit je met je gedachten?’ De man wees naar de brokstukken die de Indiër zojuist uit de massieve wand had geboord. Nieuwsgierig klom hij van het enorme voertuig af. In plaats van het gebruikelijke grijs lagen er nu andere kleuren gesteente door het puin. Het leek wel marmer of graniet. Verwonderd haalde Jaipal zijn zakdoek uit zijn broek en veegde de dansende zweetdruppels opnieuw van zijn voorhoofd. Wat was dit? Er hoorde in deze mijn helemaal geen ander soort gesteente te zijn. Eigenlijk was deze mijn allang uitgeput. De geologen hadden de grenzen aangegeven, maar deze hadden ze al ruim overschreden. Zolang er bruikbaar puin werd gevonden, konden ze doorgaan, zeiden de opzichters. Blijkbaar waren ze nu toch te ver gegaan en hadden ze een nutteloze laag steen aangeboord. Koortsig dacht hij na. Misschien konden er dure vensterbanken van worden gemaakt, of wandtegels voor de badkamers van de voor hem onbetaalbare hotelkamers. Het kon in ieder geval niet voor het doel worden gebruikt waarvoor ze in deze mijn aan het boren en hakken waren. Met een zucht klom hij weer op zijn machine. Jaipal keek even rond en vond toen de portofoon waarmee hij zijn opzichter kon bereiken. Even aarzelde hij. De opzichter zat ongetwijfeld te zuipen met zijn collega's. Niets aan te doen, ze hadden hem nu nodig. Het leek erop dat deze mijn niet meer geschikt was.

‘Eerwaarde, er is belangrijk nieuws.’ Met gebogen hoofd was de volging het vertrek binnengeschreden. Het was erg donker in de ruimten, maar in het spaarzame licht waren vaag enkele silhouetten te onder-

scheiden die geknield voor de hogepriester zaten. Het avondgebed was net afgelopen en dat was voor de jonge dienaar het signaal geweest dat hij naar binnen kon gaan. Aan het einde van de rode loper knielde hij. Boven hem, op een goudkleurige troon, zat de uitverkorene, verwachtingsvol.

‘In de naam van de Almachtige, vertel me uw nieuws.’ Hij legde zijn hand op de schouder van zijn onderdaan.

De jonge man onderging de aanraking met een sidderende opwinding. Hij schraapte zijn keel. ‘Eerwaarde, het lijkt erop dat onze broeders in Dubai het succes hebben behaald waar we al zo lang naar op zoek waren. Het is gevonden, ze zijn er zo goed als zeker van.’ Deze laatste woorden liet hij nog even doorgalmen in het kille gewelf. Welke reactie zou er komen? Voorzichtig richtte hij zijn blik iets omhoog. Onder de donkere kap kon hij vaag een gelaatsuitdrukking herkennen. Hij dacht een glimlach te kunnen onderscheiden bij de man die hij als zijn vader beschouwde.

‘Dat is goed nieuws, mijn zoon. Vertel me de details.’

Jaipal begreep er niets van. Zodra de opzichter het marmer zag, had zijn gezicht bijna een magische uitdrukking gekregen. De verwachte reactie had er een van teleurstelling moeten zijn, boosheid misschien. In plaats daarvan leek er iets heel anders te spelen. Direct daarop had hij zich afgezonderd om buiten gehooraafstand een telefoontje te plegen. Niet veel later waren er twee onbekende mannen gearriveerd die het puin gedetailleerd bestudeerden en foto’s namen van de grote, stenen wand tegenover hen. Ze kregen al snel gezelschap van andere mannen met bouwlampen, die de mijn verlichtten alsof ze in de buitenlucht onder een stralende zon stonden. Jaipal veegde het stof van zijn imitatie-Rolax. Het goudkleurige sieraad was een afscheidscadeautje geweest van zijn vrouw, op zijn kinderen na het meest waardevolle dat ze hem ooit had gegeven. Hij zag dat de machine nu al twee uur stilstond. Normaal gesproken een doorn in het oog voor de opzichter – tijd was geld – maar op dit moment kennelijk onbelangrijk. Alle ogen waren gericht op het marmer. Jaipal stak een sigaret op, de zoveelste inmiddels. Hij keek opzij, naar Dhawal. De afgelopen twee uur hadden ze hier niets anders gedaan dan kijken, sigaretten roken en schouderophalend blikken met elkaar uitwisselen. Er waren steeds meer mensen gearriveerd die opgewonden zochten tussen de brokken marmer. Het leek wel of

iedereen vergeten was dat er twee arbeiders stonden te lanterfanten. Uiteindelijk kwam de dikke opzichter naar de twee mannen toe. Hij nam een slok water en haalde zijn hand door zijn bezwete haar.

‘Er is iets gevonden. Iets dat... voor archeologen interessant is. Alleen deskundigen worden vanaf nu toegelaten, vandaar dat we jullie voorlopig niet kunnen gebruiken. Jullie gaan terug naar het kamp.’ Hij wenkte een jonge medewerker. ‘Volg hem.’

Jaipal en Dhawal voelden aan dat dit niet het moment was om vragen te stellen. Ze liepen gedwee achter de chauffeur aan naar een grote witte Toyota Landcruiser. De auto reed weg in een grote stofwolk. Ondanks de vreemde gebeurtenis lag er iets positiefs in het verschiet. Een paar extra uur extra slaap was een geschenk dat zelden voorkwam. Nog voor de wagen van het terrein af was, vielen hun ogen dicht.

Op ruim vijfhonderd meter hoogte vonden enkele glazen dure champagne elkaar in een plechtige toast. Mannen in stijlvolle Italiaanse kostuums keken vol bewondering naar het middelpunt van aandacht: Ahmed Hamdy, de man die dit prestigieuze project had gerealiseerd. Een tijd geleden hadden ze op deze plek ook al eens geproost. De mannen hadden het grootste gebouw ter wereld voltooid, voor de meeste medewerkers hun levenswerk. Voor Hamdy was de bouw van deze wolkenkrabber slechts een begin. Zojuist had hij gehoord dat er een nieuwe fase in zijn leven was aangebroken. Hij had eindelijk gevonden wat hij zocht en dit opende een poort naar een nieuw bestaan. Slechts enkelen wisten welke weg hij aan het bewandelen was. Het waren zijn meest trouwe medewerkers die stuk voor stuk hun speciale positie hadden moeten verdienen. Met zijn gouden ring tikte Ahmed Hamdy tegen het kristallen glas. Acuut viel iedereen stil. Nieuwsgierig keken zijn trouwe volgelingen naar hun leider. Toen hij zich omdraaide, volgden ze hem naar de andere kant van het penthouse. Met een plechtig gebaar opende hij vervolgens de deur naar een naastgelegen vertrek. Tot verrassing van alle aanwezigen liepen enkele schaars geklede dames het penthouse binnen. De toeschouwers slikten begerig. Ahmed Hamdy zelf was de eerste die begon te juichen. Dit was het startsein voor een feest dat tot in het ochtendgloren zou duren. Een orgie die de deelnemers letterlijk en figuurlijk in hogere sferen zou brengen.

De stofwolk achter de Landcruiser werd kleiner. De chauffeur speurde de duistere omgeving af en parkeerde de auto op de afgesproken plek: pal naast een fel brandende fakkel langs de kant van de weg. Tevreden keek hij naar achteren. Door de warmte en de inspanningen van vandaag waren zijn passagiers in slaap gevallen. Dit maakte zijn taak een stuk eenvoudiger. Zelfs nadat hij was gestopt, was het gesnurk op de achterbank monotoon doorgedaan. Hij stapte uit en verdween in de nacht. Conform opdracht zou hij na het achterlaten van de auto een paar honderd meter verderop achter de heuvels een half uur wachten. Daarna mocht hij terugkeren naar de Toyota en zouden de passagiers weg zijn.

Jaipal werd als eerste wakker. Hij wreef in zijn ogen de sporen van vermoeidheid weg en keek gedesoriënteerd naar buiten. Ze waren gestopt en de chauffeur was verdwenen. Waren ze al in het kamp gearriveerd? Het duurde een paar tellen tot het tot hem doordrong dat ze ergens anders waren. De auto stond in het midden van een cirkel van brandende fakkels. Snel maakte hij Dhawal wakker. Verbijsterd zagen ze nu ook dat er mannen rondom de wagen stonden. Hun gezichten waren verborgen onder zwarte kappen. Ze waren gekleed in rare leren pakken en oogden als SM-slaven. De mannen liepen om de auto heen, terwijl ze een ritmische klaagzang voortbrachten. Met grote ogen keek Jaipal door de autoruit naar de langste van de groep. Het was een absurd en beangstigend gezicht. Zodra het eerste mes getrokken werd, slaakte Dhawal een kreet van ontzetting. Jaipal probeerde te begrijpen wat er gebeurde. Waarom had de chauffeur ze hierheen gebracht? Had het iets te maken met de stenen muur die hij vanmiddag had ontdekt? In paniek keek hij om zich heen, op zoek naar iets waarmee hij zich kon verweren. Tegen de tijd dat alle mannen een mes in hun handen hadden, beseften ze pas dat de portieren niet op slot waren.

De autodeuren zwaaiden open en handen graaiden naar binnen. De twee Indiërs werden naar buiten gesleurd. Omringd door de angstaanjagende groep waren ze weerloos. In paniek schreeuwde Jaipal dat ze hen met rust moesten laten. Het was het laatste geluid dat hij voortbracht. Als een hongerige roedel wolven doken de mannen op hen neer. Hun messen daalden tientallen keren. De plas met bloed werd steeds groter. Een horloge stopte met tikken.

Een mysterieuze sekte in Dubai claimt de ruïnes van de verboden steden Sodom en Gomorra gevonden te hebben. Hun doel is eerherstel.

Om dit te bereiken willen zij af van de moderne wolkenkrabbers, hotels en niet-oorspronkelijke inwoners. De boodschap die ze de wereld insturen is simpel: verlaat Dubai nu het nog kan. Om hun eis kracht bij te zetten sterft er elke dag iemand die hier geen gehoor aan geeft. Langzaam verandert het emiraat in een staat van anarchie.

Layne White en Barbara Walters van het Australische consulaat in Dubai nemen de onmogelijke taak op zich om deze nietsontziende en anonieme groep te ontmaskeren. Daarbij stuiten ze op persoonlijke geheimen uit hun eigen verleden. Als de situatie uit de hand loopt, vervaagt voor Layne de scheidslijn tussen goed en kwaad steeds meer.

Thrillerschrijver Martyn van Beek (1975) debuteerde met *Het verraad van Bali*. *De strijders van Ta'ab* is zijn tweede roman.

HET
BOEKEN
SCHAP

9 789490 085209